

HOOFDSTUK XXXII

De Gezegende Regeering van Christus

VERZEN 1 TOT 8

- 1. Ziet, een koning zal regeeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heerschen naar recht.**
- 2. En elke man zal zijn als eene verberging tegen den wind, en eene schuilplaats tegen den vloed, als waterbeken in eene dorre plaats, als de schaduw van eenen zwaren rotssteen in een dorstig land.**
- 3. En de oogen dergenen, die zien, zullen niet terugzien, en de ooren dergenen, die hooren, zullen opmerken.**
- 4. En het hart der onbedachtzamen zal de wetenschap verstaan, en de tong der stamelenden zal vaardig zijn, om bescheidenlijk te spreken.**
- 5. De dwaas zal niet meer genoemd worden milddadig, en de gierige zal niet meer mild geheeten worden.**
- 6. Want een dwaas spreekt dwaasheid, en zijn hart doet ongerechtigheid, om huichelarij te plegen, en om dwaling te spreken tegen den HEERE, om de ziel des hongerigen ledig te laten, en den dorstige drank te doen ontbreken.**
- 7. En eens gierigaards gansche gereedschap is kwaad : hij beraadslaagt schandelijke verdichtselen, om de ellendigen te bederven met valsche redenen, en het recht als de arme spreekt.**
- 8. Maar een milddadige beraadslaagt milddadigheden, en staat op milddadigheden.**

Dit hoofdstuk is in drie deelen verdeeld. De eerste acht verzen schilderen de gezegende Christus-regeering, die zal aanbreken na Assurs ondergang, het tweede deel is gericht tegen de weelderige vrouwen, terwijl eindelijk de laatste zes verzen nog weder terugkomen op den tijd des geluks onder het onmiddellijk bewind van Christus. Er zijn velen, die meenen, dat met dezen koning bedoeld wordt Hiskia, doch onder diens regeering was er immers nauwelijks eene schaduw van al de heerlijkheid, die hier beloofd wordt. Volgens vers 3 wordt de vloek eens uitgesproken bij het roepingsvisioen van Jesaja weggenomen en de tong der stotterende, stamelende spotters van hoofdstuk 28 zal onder de regeering van dien vorst vaardig zijn om bescheidenlijk, d. i. klaar en duidelijk, te spreken. Nu is het immers duidelijk, dat deze vloek nog niet in al zijne zwaarte drukte op het volk van Hiskia's dagen. Toen was men ten zeerste verblind, verdwaasd en huichelachtig.

Israëls volk, zijn land, zijne stad, zijne tempel, zijn priesterschap en zijn koningschap, zullen weder hersteld worden in ongekende heerlijkheid en dit laatste zal het schitterend culminatie punt der herstelling zijn. Deze verzen spreken van de vervulling van de merkwaardige aankondiging des engels in Luk. 2: 32,33. Men stelle

zich niet voor dat de Heere Jezus als een aardsch vorst op een aardschen troon zal zitten en zich van den eenen dag tot den anderen hier beneden op één plaats zal bevinden. Wel zal Hij hier op aarde geopenbaard, aanschouwd, erkend, bewonderd en gehuldigd worden. Plaatsen als Jer. 30:9; Ez. 34:24; 37:24,25 ; 44:3; 45:16,17; 46:2; 16-18 schijnen te leeren, dat Hij de practische uitoefening der heerschappij zal leggen in de handen van den opgewekten David of van een van diens nakomelingen. De Heere Jezus regeert, doch Hij zal de meer aardsche zijde der regeering aan een stedehouder overlaten, die ten volle in Zijn naam als alleenheerscher zal regeeren. Sommigen willen door dezen koning aan dien stedehouder denken, doch we vatten dit met het oog op hetgeen van dezen koning gezegd wordt in vers 2 veel liever op van Christus Zelf. Hijzelf is de Koning der koningen en Heer der heeren en onder Hem regeeren de ideaal-vorsten naar Zijn heiligen wil. Hij zal als man, als de Man Gods regeeren. Zijne regeering wordt in enkele forsche beelden geteekend in vers 2. Deze Koning zal eene verberging zijn tegen den wind. Het was voor een woestijnreiziger kostelijk eene bergplaats tegen de verstikkende sirokko's te vinden. Eene schuilplaats tegen den vloed drukt in een ander beeld dezelfde gedachte van beveiliging uit. De Heere Jezus is eene veilige wijkplaats tegen dood en doem en tegen de stormen des gericht's voor allen, die van harte in Hem gelooven. De twee laatste zinsneden wijzen onder de beelden van waterbekken en de schaduw aan een rotssteen op de verkoeling, verademing en verkwikking, die Christus in de tijden der verkoeling zal aanbrengen aan de bewoners der aarde. De beelden zijn zoo sprekend voor een iegelijk, die zich eenigermate de toestanden in het heete Oosten kan indenken, dat ze geene belichting behoeven. Alleen denke men zich het woord schaduw in den ruimen zin van beveiliging en verkwikking. De gevolgen der Christus-regeering worden geschilderd in verzen 3 tot 8. De hoofdgedachte daarvan is deze, dat de vroegere, rechterlijke verblinding, verdooving, bedwelming en verdwazing zal zijn opgeheven. Men zie in dit verband nog eens weer naar 6:9,10; 20:18; 30:21 om zich te overtuigen, dat onder het bewind van Koning Jezus Israëls zonde, straf en ellende een eind heeft genomen. Er zal in Zijne dagen ook geen bluf of vleierij meer zijn, doch men zal de dingen en menschen bij hun rechten naam noemen.

Strafrede tegen de Zorgelooze Vrouwen

VERZEN 9 TOT 14

- 9. Staat op, gij geruste vrouwen, hoort mijne stem; gij dochters, die zoo zeker zijt! neemt mijne redenen ter oore.**
- 10. Vele dagen over het jaar zult gij beroerd zijn, gij dochters, die zoo zeker zijt! want de wijnoogst zal uit zijn, er zal geene inzameling komen.**
- 11. Beeft, gij geruste vrouwen! weest beroerd, dochters, die zoo zeker zijt! trekt u uit, en ontbloot u, en gordt zakken om uwe lenden.**
- 12. Men zal rouwklagen over de borsten, over de gewenschte akkers, over de vruchtbare wijnstokken.**
- 13. Op het land mijns volks zal de doorn en de distel opgaan; ja op alle vreugdehuizen, in de vroolijk huppelende stad.**

14. Want het paleis zal verlaten zijn, het gewoel der stad zal ophouden; Ofel en de wachttorens zullen tot spelonken zijn, tot in der eeuwigheid, eene vreugde der woudezelen, eene weide der kudden.

De profeet daalt hier weder plotseling af tot de dingen des dagelijkschen levens. Wie voor deze plotselinge overgangen des profeten geen oog heeft, verstaat Jesaja niet. Het is dan ook volstrekt niet noodig om met sommige verklaarders een anderen ontstaanstijd van deze profetie te zoeken. Zij passen zielkundig genomen volkomen in het raam van dezen tijd en gedachtengang.

Jesaja verstond den ernst der tijden, doch zijn volk verstond er niets van. De leiders waren omneveld door den sterken drank, waggelden op hunne beenen, sloegen brabbeltaal uit en sloegen honend al zijn waarschuwingen in den wind. De dames, lichtzinnig en modeziek als ze waren, hebben blijkbaar ook geen gunstigen invloed op den zedelijken toestand des volks uitgeoefend. Het verwondert ons intusschen niet, dat zij, die meenen, dat in de eerste acht verzen het wijs en edel bestuur van Hiskia geteekend is, hier niet aan de vrouwen van Jeruzalem, maar aan die van Samaria gedacht willen hebben en dan vergelijkt men deze prediking van Jesaja met die van Amos 4. Dit zijn echter dwaze bokkesprongen, want wij hebben duidelijk aangetoond, dat de vorige verzen niet op Hiskia kunnen, maar op Christus moeten slaan. En de beschrijving van Jeruzalem's vrouwen in het derde hoofdstuk zegt ons genoegzaam, dat de voorname vrouwen van Jeruzalem geen haar beter waren dan die van Samaria en dat ze onder de meest ernstige tijdsomstandigheden hun lichtzinnig en ijdel gedrag maar voortzetten en zich niet bekommerden om de breuke huns volks, het spreekt echter vanzelf, dat wij hier de vrouwen buiten Jeruzalem in de andere steden van Juda niet zouden willen buitensluiten.

De profeet spreekt ze zeer deftig en heftig aan om ze uit hunne valsche gerustheid en sluimer wakker te schudden. Beide moeders en dochters waren vol zekerheid en zelfvertrouwen en dachten aan geen gevaar, dat hun als een strik zou overkomen. Met heiligen ernst vermaant Jesaja hen om zijne prediking aan te nemen. Uit het vervolg van zijn woord krijgen wij den indruk, dat hij hier eene schare vrouwen heeft aangesproken, die ter gelegenheid van een wijnoogst zeer feestelijk getooid en gestemd waren. Dan wijst ons deze prediking ook weder op Jesaja's onverschrokkenheid en moed. Als boetgezant was hij telkens weder de spelbreker van de vroolijk huppelende en drinkende en dansende menigte, het woordje vele is er ten onrechte ingevoerd. Zijn bedoeling is, dat na ruim een jaar de ellende en verschrikking eener belegering hen zal overkomen. Dan zal er geen oogstfeest voor hen zijn, daar de vijand den oogst zal hebben opgegeten. Dan zal men beven en beroerd zijn en zich niet meer in weelderigen feesttooi kunnen kleeden, maar het rouwkleed omhangen. Men zal zich vanwege de verwoeste, vruchtbare velden en wijnstokken op de borst slaan. En waar vroeger de oogst op de akkers golfde, zullen doornen en distelen opgaan, ja die zullen zelfs groeien in de paleizen en steden, waar men vroeger zoo uitbundige vreugde bedreef. In plaats van drukte en gedruisch zal daarin eene doodsche stilte zijn, in één woord, de voorspoed zal plaats maken voor ramspoed, de vreugde voor versombering en vereenzaming. Ofel beteekent buil,

heuvel, burcht, het was de zuidelijke top van den tempelberg, waar inzonderheid de trotsche rijken woonden. Zie ook II Kron. 27:3; Neh. 3: 26,27; Hoogl. 4: 4; Micha 4:8. Daar zullen voortaan de roovers en woudezels hun verblijf houden. Hoelang? Laat Jesaja antwoord geven.

De Uitgieting van den Geest uit de Hoogte

VERZEN 15 TOT 20

- 15. Totdat over ons uitgegoten worde de Geest uit de hoogte; dan zal de woestijn tot een vruchtbaar veld worden, en het vruchtbare veld zal voor een woud geacht worden.**
- 16. En het recht zal in de woestijn wonen, en de gerechtigheid zal op het vruchtbare veld verblijven.**
- 17. En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid.**
- 18. En mijn volk zal in eene woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen.**
- 19. Maar het zal hagelen, waar men afgaat in het woud, en de stad zal laag worden in de laagte.**
- 20. Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan alle wateren zaait; gij, die den voet des osses en des ezels derwaarts henenzendt!**

De meeste uitleggers laten het uitgieten van den Geest uit de hoogte slaan op de uitstorting des Geestes op Pinksteren, doch deze ligt hier geheel buiten de visie van den profeet. Verklaringen van dien aard hebben reeds veel verwarring gesticht en zijn het gevolg van het miskennen van het toekomstig werk des Heiligen Geestes. De Heilige Geest zal volgens Joël 2:28 nog uitgestort worden over alle vleesch, d. i. over alle volken, standen en dieren. Want als der leeuwen aard veranderen zal zoo dat ze niet meer verscheurend zullen zijn, maar lam als een huisdier, stroo etend als een os en door een klein jongske met andere wilde dieren geleid, dan is dit altegader de vrucht van die heerlijke Geesteswerking. „Zendt Gij uwen Geest uit, zoo worden zij geschapen (ook herschapen!) en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks.” Dit zal de Heere doen in den grooten dag van 's Heeren toekomst. De Geest zal in de toekomst nog veel hebben te doen en verlangt dan ook Zelf naar de toekomst en bidt om de wederkomst des Heeren, Openb. 22:17. Hij heeft in de toekomst nog werk te doen in betrekking tot Christus, 11:2; in betrekking tot den Antichrist, 11 Thess. 2:8; in betrekking tot Satan, 11:4; in betrekking tot Israël, Ez. 36: 27; 37:6,10,14; 39:29; Zach. 12:10; in betrekking tot het Gericht, 4:4; 30:28; in betrekking tot alle vleesch, Joël 2:28, en in betrekking tot de gansche schepping. Op dit laatste werk des Geestes nu wordt hier gewezen. De Geest wordt in de Schrift gedurig weder voorgesteld als eene vloeistof, die uitgegoten, uitgestort kan worden, vgl. 44:3; Ez. 39:29; Joël 2:28; Zach. 12: 10. Dit is te verklaren uit de omstandigheid, dat Hij meermalen vergeleken wordt bij den regen en de olie. Hier wordt Hij voorgesteld als een milden vruchtbaar makenden regen, die de woestijn tot een vruchtbaar veld herschept. En wat in

Jesaja's dagen een vruchtbaar veld geacht werd zal in dien blijden dag een onbebouwbaar bosch gelijk geschat worden. Het woord van Ps. 104:30 wordt dus, in den dag waarop de zondaars van de aarde verdaan worden, letterlijk vervuld. In de woestijnen heerschte vroeger bij de aldaar omzwervende nomadische stammen het recht van den sterkste. Ook dit zal anders worden. Het recht zal in de woestijn eene veilige en bestendige woonplaats hebben, terwijl de gerechtigheid als het ware zal zetelen in de vruchtbare landouwen. En op den grondslag van recht en gerechtigheid zal er eene veelheid van vrede en rust zijn. De volken kunnen thans geen recht verkrijgen, dewijl ze een vrede zoeken op te richten op de grondslagen van onrecht en volkenvertrapping. Dit nu zal nooit gelukken, want gerechtigheid, waarheid, vrede is de onaantastbare orde Gods. In de liefelijkheid van dien vrede zal Israël dan onder zijn wijnstok en vijgeboom zitten en er zal niemand zijn, die ze door krijg, beleg of gevangenis verschrikt, vgl. Micha 4:4. Vers 19 beteekent dat het zal hagelen in de groote verdrukking en dat dientengevolge het trotsche woud, Assur, neergaat, neerploft en de stad, de trotsche wereldmacht, 25:2; 26:5, ten diepste zal vernederd worden. De profeten doen steeds moeite om klaar en bondig te doen uitkomen dat het heerlijk vrederijk nimmer langs lijnen van geleidelijkheid tot stand zal komen, maar na de verschrikkelijkste gerichten. Het laatste vers spreekt een benedictie uit over degenen, die dit beloofde heil deelachtig worden, deze nieuwe aarde zullen beërven en die, nadat de vloek er van verdwenen is, mogen bebouwen. Wie dit mag beuren zal alom kunnen zaaien, want er zijn alom levende wateren en hij zal os en ezel vrij en onverlet kunnen laten weiden, wijl roover noch roofdier ze meer zal bedreigen.